

slušného průkazu, nedostává se zákonného podkladu. Z povahy obnovy řízení jakožto výjimečného právního prostředku, majícího umožnit opravu skutkového zjištění a na něm spočívajícího rozhodnutí, nabývšího právní moci, a ze všeobecných zásad správního řízení, jak došly výrazu v konstantní judikatuře nss (srov. Boh. A 4006/24, 4122/24, 4210/24, 7300/28, 7936/29, 9596/32) vyplývá, že podmínkou obnovy řízení z moci úřadu jest:

a) že po právní moci rozhodnutí vyšly najevo nové skutečnosti nebo průvody, které v dřívějším řízení nebyly úřadu bez jeho viny známy nebo nemohly jím býti použity, a

b) že tyto nové skutečnosti jsou takové váhy, že by jich použití v dřívějším řízení bylo přivodilo v podstatě jiné věcné rozhodnutí.

Že by tyto podmínky v daném případě nebyly splněny, stížnost sama netvrdí. Někaké časové omezení pro nařízení obnovy z moci úřadu ani z povahy obnovy ani ze všeobecných zásad správního řízení nevyplývá; naopak, jak nss v nálezech Boh. A 1794/22 a 7936/29 (srov. též Boh. A 10.764/33 a contr.) vyslovil, může úřad kdykoli se ukáže, že skutkové předpoklady, na nichž založil své rozhodnutí, nejsou dány, z moci úřadu řízení obnoviti a uznati na základě pravého skutkového stavu. Na názoru v těchto nálezech vysloveném setrvává nss i v daném případě, nemaje důvodu od něho se uchýliti. Není-li tedy žádné zákonné normy, která by nařízení obnovy v řízení před úřady vojenskými vylučovala po uplynutí určité lhůty nebo omezovala její přípustnost na určitý důvod podobně, jak je to stanoveno v § 87 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. pro řízení ve věcech spadajících do oboru působnosti úřadů politických, nelze v postupu žal. úřadu shledati nezákonnost. — — —

Č. 12.350.

Pojišťovací právo: * Ručební povinnost manželky podle § 170 odst. 2 zák. č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb. je omezena toliko na pojistné samo a nevztahuje se na úroky z prodlení a útraty exekuční.

(Nález z 28. března 1936 č. 12.078/36.)

Věc: Okr. nem. pojišťovna v Žilině proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 4. srpna 1933 o ručení za pojistné.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost. Stěžovatelce ukládá se pokuta pro svévoli částkou 1.000 Kč, slovy jeden tisíc korun čsl., kterou jest povinna zaplatiti do chudinského fondu města Žiliny do 14 dnů po doručení tohoto nálezu za následků exekuce.

Důvody: Okr. nem. pojišťovna v Žilině stanovila záručním platebním výměrem z 20. dubna 1933 na základě § 170 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. solidární ručení Anny Ž. v Ploštíně za dlužné pojistné, úroky z prodlení a výlohy exekuční.

Okr. úřad v Žilině nevyhověl stížnosti Anny Ž. výměrem z 26. května 1933.

Na další odvolání Anny Ž. zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdil s tou změnou, že Marie Ž. jako manželka Michala Ž. ručí podle § 170 zákona č. 221/1924 Sb. za příspěvky z nemocenského a z invalidního a starobního pojištění. Ručební povinnost se nevztahuje na úroky, útraty a různé manipulační výlohy.

Rozhoduje o stížnosti, kterou okr. nem. pojišťovna v Žilině nařiká jen onu část rozhodnutí, v níž vysloveno, že ručební povinnost Anny Ž. nevztahuje se na úroky a útraty exekuční, řídil se nss těmito úvahami:

Na sporu je toliko otázka, ručí-li manželka podle § 170 odst. 2 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění novely č. 184/1928 Sb. i za úroky z prodlení, splatné před vydáním záručního platebního výměru, a za exekuční výlohy, vzniklé vymáháním pojistného na hlavním dlužníkovi, čili nic. Kdežto žal. úřad nař. rozhodnutím vyslovil, že manželka podle citovaného zákonného ustanovení za ně neručí, a zrušil v té příčině výměr I. stolice a záručný výměr stěžující si pojišťovny, stojí pojišťovna na stanovisku opačném.

Stížnost především vytýká, že zem. úřad rozhodoval o těchto výlohách, aniž měl pro to podklad, neboť Anna Ž. napadala celý záručný platební výměr ze všeobecných důvodů, neodůvodňujíc zvlášť svoje záporné stanovisko k jednotlivým položkám. Proto prý vybočil zem. úřad z mezí své kompetence, jednáje o věci ultra petitum strany.

K námitce této se uvádí, že z odvolání Anny Ž., podaného přímo u stěžující si pojišťovny, je zřejmo, že Anna Ž., dovodivši v odvolání tom, že jde o ručení solidární, výslovně namítla, že z toho plyne, že by byla povinna platiti úroky z prodlení jen v tom případě, kdyby byl platební rozkaz doručen současně i jí, když by doručen manželovi, kdyby tedy byla skutečně v prodlení. Rovněž není prý povinna platiti žádné útraty vzniklé vymáháním pojistného proti manželovi. Stejně tak činila výslovně i v odvolání z výměru okr. úřadu z 26. května 1933. Z toho je viděti, že je námitka svrchu zmíněná zcela bezdůvodná, ba přímo svévolná.

St-lka v dalším tvrdí, že ustanovení zákona, jednající o zárukách za pojistné, jsou organicky včleněna do IV. části zákona, jednající o pojistném vůbec, a že proto nemožno při zárukách za pojistné postupovati jinak než u přímého dlužníka a tudíž i tu dlužno přihlédnouti k ustanovením §§ 174 a 175. Proto ručí podle názoru st-lky manželka netoliko za pojistné, nýbrž i za dlužné úroky a útraty vymáhání. Nss se nemohl přikloniti ani k těmto vývodům stížnosti.

Ručební povinnost manželky bydlící se zaměstnavatelem ve společné domácnosti stanovena je v § 170 odst. 2 zákona č. 221/1924 Sb. V ustanovení tom se praví, že manželka ručí za pojistné, jež stalo se splatným v době společné domácnosti. Není tedy v ustanovení tom ručební povinnost manželčina stanovena i za úroky z prodlení a exekuční útraty vzniklé vymáháním dlužného pojistného na manželu-zaměstnavateli. Nemluví-li zákon o ručební povinnosti manželčině za úroky a náklady vy-

máhání dlužného pojistného, nýbrž právě jen o ručební povinnosti za pojistné, nelze ji rozšiřovati, uváží-li se, že citovaný zákon mezi pojistným, úroky a příslušenstvím rozlišuje (arg. § 173 a § 175 odst. 1). Opak nelze dovoditi ani poukazem na §§ 174 a 175 cit. zákona, ani poukazem na zařazení § 170 do čtvrté části cit. zákona. Neboť první oddíl části čtvrté zákona o sociálním pojištění v §§ 157—167 jedná o pojistném, jeho výši, době, za kterou se pojistné platí, kdo je vyměřuje a vybírá, kdo je platí a kdy, jakož i o zvýšení pojistného, §§ 168 až 173 jednají pod společným nadpisem o zárukách za pojistné. O úrokování pojistného jedná stížností dovolaný § 174, který v odst. 1 ustanovuje, že dlužné pojistné třeba zúročiti 5% za rok. Poukazuje při tom zákon na § 163, který stanoví, že zaměstnavatel je povinen platiti nem. pojišťovně celé pojistné a kdy toto je splatné. Z toho plyne, že povinnost platiti z pojistného úroky stíhá jen zaměstnavatele, nikoli však toho, kdo jen za pojistné ručí. Ustanovuje-li § 175, že pojistné i s úroky může býti vymáháno exekucí soudní, plyne z toho jen, že i úroky lze vymáhati exekucí, ovšem jen na tom, kdo je povinen je platiti. Nemůže tedy stížnost svrchu uvedenými poukazy dovoditi správnost svého právního nazírání, jež odporuje doslovu § 170 odst. 2, v němž ručení manželky stanoveno je jedinečně za pojistné, nikoli tedy i za dlužné úroky a útraty vzniklé tím, že pojišťovna pojistné po zaměstnavateli vymáhala.

Pokud pak stížnost snaží se dovoditi nárok na exekuční výlohy tím, že pojišťovna, aby mohla vydati záručný platební výměr, musí bezvýslednou exekucí prokázati, že hlavní dlužník nemůže dostáti svým závazkům, sluší podotknouti, že ručení podle § 170 odst. 2 je ručení solidární, při kterém je právě irelevantní, zda ta či ona z osob solidárně ručících je schopna dluh zaplatiti a je-li na ní dobytý. Při ručení solidárním je totiž ponechána věřiteli úplná volnost, zda chce svoji pohledávku vymáhati na všech dlužnících solidárně ručících či jen na některých nebo na kterém z nich, neboť všichni ručí mu společně a nerozdílně.

Z uvedených úvah vyplývá, že zůstal výrok žal. úřadu, že Anna Ž. neručí v daném případě za úroky a exekuční výlohy, stížností nevyvrácen.

Výrok o pokutě pro svévoli opírá se o ustanovení § 41 zák. o ss.

Č. 12.351.

Š k o l s t v í: I. Také učitelé církv. škol ludových mají od 1. ledna 1926 nárok na platy po rozumu zákona č. 104/1926 Sb. — II. Osobní náklad spojený s úpravou platů učitelů církv. škol ludových podle zákona č. 104/1926 Sb. nesou vydržovatelé těchto škol sami ze svého.

(Nález z 30. března 1936 č. 11.314/36.)

V ě c: Římsko-katolická církevní obec v Bořanech (Msgr. Dr. Robert Pobožný, kanovník v Rožňavě) proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 6. června 1932 o přidavku správci školy.